

Η “Φωνή Κυρίου” της Κυριακής του Παραλύτου

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιῖς ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὸν κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν καιρὸν ἐκείνην ἔμελλεν ἀπεκρίθῃ αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· ὁ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθρα, καὶ ἰσχύωμαι. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείρου σε, ἡ ἐλπίς σου ἐν τῷ ὕδατι· ἐγὼ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῖς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ· ὁ γὰρ Σάββατον ἐστίν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸ κράβαττόν σου, καὶ περιπατεῖν. Αὐτὸς οὖν αὐτὸν· Τίς ἐστίν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει;

ΕΤΟΣ 68ον

10 Μαΐου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3493)

Η ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ

Πολλές φορές στή ζωή μας, ενώ ετοιμαζόμαστε γιὰ τὴν ἐπίτευξη ἑνὸς στόχου, διαπιστώνουμε ὅτι κάποιος ἄλλος μᾶς προλαβαίνει. «Ἀργήσαμε», εἶναι ἡ φράση πού ἐρχεται αὐθόρμητα στὰ χεῖλη μας. Τό ἴδιο αἰσθανόταν καὶ ὁ παρόντος τῆς Βηθεσδά (Ἰωάν. 5.1-15) κάθε φορά πού ὁ

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ](#) τὴ “ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος, Κυριακή τοῦ Παραλύτου, 10 Μαΐου 2020, ἡ οποία, γιὰ ἄλλη μία Κυριακή, δεν ἐφθασε στα χεῖρια τῶν πιστῶν λόγω τοῦ αποκλεισμοῦ τους ἀπο τα ἱερὰ Μυστήρια ἐνεκα τῶν μέτρων πού ἔχει λάβει ἡ Ελληνική Πολιτεία ὑπὸ το ἐπιχείρημα τῆς προστασίας ἀπὸ τὴ διάδοση τοῦ Κορονοϊοῦ.

Η ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ

Πολλές φορές στη ζωή μας, ενώ ετοιμαζόμαστε για την επίτευξη ενός στόχου, διαπιστώνουμε ότι κάποιοι άλλοι μάς προλαβαίνουν. «Ἀργήσαμε», είναι η φράση πού έρχεται αὐθόρμητα στὰ χεῖλη μας. Τό ἴδιο αἰσθανόταν καί ὁ παράλυτος τῆς Βηθεσδα (Ἰωάν. 5,1-15), κάθε φορά πού ὁ Ἄγγελος κατέβαινε καί τάραζε τό νερό τῆς κολυμβήθρας καί κάποιος ἄλλος τόν προλάβει, ἔμπαινε μέσα καί θεραπευόταν. Δέν μένει ὅμως μόνο σ' αὐτό. «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», λέει στόν Χριστό. Ἦταν καί ἡ μοναξιά του πού τόν ἔκανε νά μήν ἔχει κάποιον ὡς συμπαραστάτη, γιά νά τόν βοηθήσει νά πᾶει στήν κολυμβήθρα πρῶτος καί νά γιатρευτεῖ.

Ἡ ἁμαρτία γεννᾷ μοναξιά

Ὁ παράλυτος τῆς Βηθεσδα ὅμως δέν ἐβλεπε τήν κύρια αἰτία τῆς ἀσθενείας του, καί αὐτή δέν ἦταν ἄλλη ἀπό τήν ἁμαρτία. Τά τριάντα χρόνια τῆς ἀσθενείας δέν ἔκαναν τόν παράλυτο νά ἐξετάσει μέ εἰλικρίνεια τή ζωή του, νά παραδεχθεῖ τά ὅποια σφάλματά του, τόν χωρισμό του ἀπό τόν Θεό, νά στραφεῖ στόν ἑαυτό του καί νά δεῖ τί ἔφταιγε. Τά τριάντα ὀκτῶ χρόνια τῆς ἀνημπορίας του δέν τόν ἔκαναν νά ὀργανώσει δυναμικά τήν ὅποια ζωή εἶχε, ἔστω καί στήν ἀσθενεία του, ἀλλά τόν κατέστησαν παθητικό θεατὴ τῆς κολυμβήθρας, πού ἀπλῶς ἀνέμενε ἕνα θαῦμα γιά νά ἀλλάξει τή ζωή του. Τά τριάντα ὀκτῶ ἐτη τῆς παραλυσίας του τόν ἔκαναν νά μήν ἔχει κανέναν φίλο, κανέναν πού νά τόν ἀγαπάει ἀληθινά, ἴσως γιατί καί ὁ ἴδιος δέν ἦταν φίλος μέ κάποιον καί δέν ἀγαπούσε κάποιον, μέ ἀποτέλεσμα πάντοτε νά ἄργεῖ.

Δέν ἦταν μόνο τό θαῦμα τῆς ἰασης καί τῆς ἀλλαγῆς τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τῆς ζωῆς πού περίμενε παθητικά ὁ παράλυτος. Ἦταν καί τό θαῦμα τῆς κοινωνικότητος καί τῆς υπέρβασης τῆς μοναξιάς, πού τό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἢ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγένετο, ᾧ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολλὸν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῇ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὐρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἀμιάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῇ.
